

[Kaj Rasmussen.]

den stund loven under ingen omstændigheder hjemler mulighed for, at stedfortræderen indtræder i det pågældende tidsrum og er med i det daglige arbejde. Det er givet, at dette må siges at være uholdbart. Hertil kan så føjes, at arbejdsbyrden selvsagt bliver så meget desto større for gruppens øvrige medlemmer, og det kan vel også i visse situationer give anledning til irritation. Jeg skal helt se bort fra de politiske konsekvenser, som jo kan udnyttes, hvis viljen dertil i øvrigt er til stede.

Jeg vil også gerne pege på det eksempel, at gruppen kun består af ét medlem. Vedkommende bliver syg, langvarigt syg, eller vedkommende skal på grund af sit daglige arbejde på rejse af længere varighed. Dette medlem er ikke skibsfører, men montør, og hans sygdom eller rejse kan forekomme i ligningens tid, i budgetlægningens dage eller just i den periode, hvor der skal træffes endelig beslutning om den nye skoles eller den længe savnede børnehaves placering.

Her ville det da være på sin plads at kunne indkalde suppleanten, stedfortræderen, som på den pågældende gruppes vegne kunne være med i overvejelser og beslutninger. Som loven nu er, kan det ikke lade sig gøre. Vælger man at lade medlemmet udtræde og indkalder stedfortræderen, vil den fritagne ikke senere på ny kunne indtræde i kommunalbestyrelsen. Jeg tror afgjort ikke, man gavner folkestyret ved at have sådanne bestemmelser i loven.

Jeg ved, det siges, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne står i et langt stærkere personligt afhængighedsforhold til bevillingerne og et langt stærkere personligt afhængighedsforhold til alle tænkte konsekvenser af bevillinger og beslutninger, end et folketingsmedlem f. eks. gør. Nu mener jeg at kunne sige, at begge parter naturligvis med fuld vægt står til ansvar for deres stillingtagen i de enkelte situationer. Nu vel, lad det være rigtigt, at kommunalbestyrelsesmedlemmerne er i større afhængighed, men jeg vil alligevel mene, at det må være rigtigt, at loven indeholder bestemmelser, hvorefter det er muligt for kommunalbestyrelsen at indkalde stedfortræderen.

Det er på denne baggrund, jeg har til-
ladt mig at stille den højtærede minister

spørgsmålet om, hvorvidt ministeren har planer om at ændre lovene om kommunernes styrelse derhen, at der kan gives adgang til under orlov og langvarig sygdom at indkalde stedfortræderen.

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen): Indledningsvis vil jeg bemærke, at jeg af den måde, hvorpå spørgsmålet er udformet, forstår, at det ærede medlem netop har for øje, at en ordning, hvorefter stedfortrædere skal kunne indtræde i kommunalbestyrelsen under medlemmernes fravær, kun kan komme i anvendelse, hvis fraværet er af længere varighed. Forholdet er da også det, at medlemmers forfald ikke er noget ualmindeligt fænomen blandt de kommunale råds medlemmer. Et gennemsyn af de trykte beretninger fra de byråd, der udgiver sådanne, viser, at der ved mange møder er medlemmer fraværende. For at blive i det billede fra sportslivet, som det ærede medlem benyttede sig af i sine motiverende bemærkninger for spørgsmålet, kan man sige, at i praksis er holdet langt fra altid fuldtalligt. Man kan også sige, at det er ikke altid, at målet er fuldt. Jeg kan også sige, hvorfor den manglende fuldtallighed ikke fremkalder problemer. Loven forudsætter, at alle er på samme hold, nemlig det hold, der varetager kommunens interesser, og det virkelige liv svarer heldigvis til denne forudsætning.

Selvfølge forekommer det i en kommunes liv, at der skal træffes beslutning i så betydningsfulde anliggender, at det kan have sin værdi, at kommunalbestyrelsen er fuldtalligt til stede. Så er det jo imidlertid lige meget, om et medlems fravær skyldes øjeblikkeligt eller længere varigt forfald. Er en stedfortræder trådt ind, kan det også tænkes, at han får forfald, og så er man lige vidt.

Disse betragtninger svarer til, at man i praksis sjældent hører om problemet, men når man gør det, ser det ud til, at en stedfortræders indtræden kunne have givet en afstemning et andet udfald. Helt sikker kan man aldrig være, da man ikke ved, hvad stedfortræderen ville have stemt, hvis han havde været til stede og skulle have handlet under bevidstheden om medlemsansvar.

Det er vigtigt at få understreget, at problemet i praksis foreligger i de tilfælde, hvor